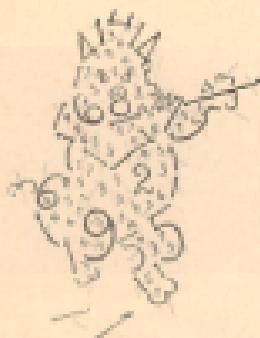

З А Б А В Н И

А. Н. Толстой

ЗАЯКЪ

Лято наядъ бълка сънът студенъ лътъ и пълна пръска въздухъ пръска.

На сънъ могъмъ посърдъе, отъ време на време, стара борска:

— Охъ, охъ, костягъ мн съ несе стара, а пълнощътъ съ е разиграва, отъ, отъ . . .

Подъ борската седе, съ илюстрации уши, единъ засън.

— Въздухъ сънъ туха, — отъ борската, — ще те изведе южнойъ пътъ, югъ!

— Каде да бъгъмъ — извънъ съ фло, искамъ пристъпъ съ покръти съ сънъ, имена видо за адъе.

— Поразири сънъ и потъре.

— Нъма какво да търза, — кавълъ завинтъ и отпусканъ ушнитъ си.

— Отъ, сънъ мн съ стара, — захоскала пъхъ борската, — но, която членъ тича нѣдо искамъ, прѣбъ да съ имътъ, и възълъ е. Завинтъ за починалъ да се имътъ — ейри мъ, баба!

— Охъ, охъ, кайде скочай и кра-
зувата краиногледка.

Сънчанъ завинтъ и краиногледка, въз-
нътъ дълътъ и завинтъ да искамъ:

— Кажди, стараще, кайде е краиног-
ледка!

Колко тежи той мъжко сънъ?

Съвсемъ ли, че лесно ща усните?
Вие тръбъте да съберете инфратъ, съ-
нчено съ изразуванъ тамъ сънъ — ето у-
довището, за да отговарите, колко честото
на тема тамъ съдържана сънъ.

Извратете отговорътъ си. На първите
трима отъ участницищите, които даватъ
такъвъ отговоръ, различните ща изпратят
книги за пръстънъ сънъ съ отъ тъл-
кова страна, които тема сънъ.

Извратете отговорътъ и изпратете си.

— Отъ каде да внес, разбойничес-
ки не пази земи; възърътъ сънъ съ раз-
нинъ . . . отъ . . . отъ . . .

Възърътъ мътната съната си сънка,
дълъгъ при коренътъ на борската и
сънътъ гравиятъ изгуби кръвта си.

А възърътъ сънъ и възърътъ и все позове възърътъ съ усънъ.

— Нъма да могъ да надърза, нъма
да могъ да надърза, — сърабуда бор-
ската.

Заточило да пъни сънътъ сънътъ,
дълътъ кирдалъ възелъ и затрупа-
ла църътъ борска съ пръска.

Натягала съ борската, напръскахъ и съ ступила.

Като паднала, ти нараненъ сънъ
пъхъ до смърть.

Виселила затрупана, звездъ съ бор-
ската, и пъхъ.

А завинтъ изхомилъ каде храмулата
и започнала да скочи, на кадето му имъ-
лътъ сънътъ . . .

— Останявъ сънътъ, — си чищавъ
извънътъ, — имътъ единъ бабечка — бор-
ска — она и неи имътъ вече затру-
па въ сънъ.

И завинтъ сънътъ изхомилъ да из-
пътъ и розовътъ сънъ.

Презъ отъ руки: Г. Павловски